

Панда Фелікс

У садку в мишеняток Тіма й Тома виріс великий жовтий гарбуз. Мишенятка час-

то ним милувалися. А часом навіть вилазили нагору та гралися у вершників.

Одного дня, коли вони саме гоцали на гарбузі, повз їхній садок проходив панда Фелікс. Він був дуже добрим звірятком. А ще трохи тюхтійкуватим і вірив усьому, що йому казали.

«Феліксе, ходи до нас, поскачемо!» – покликав його Тім.

«Дякую!» – відповів панда й видерся на гарбуз позаду мишенят.

«Но! – гукнув Том. – Зараз ми скачемо лісом! А тут через міст! Цок-цок-цок!»

«Це ж як? – здивувався Фелікс. – Ви навіть з місця не зрушили!»

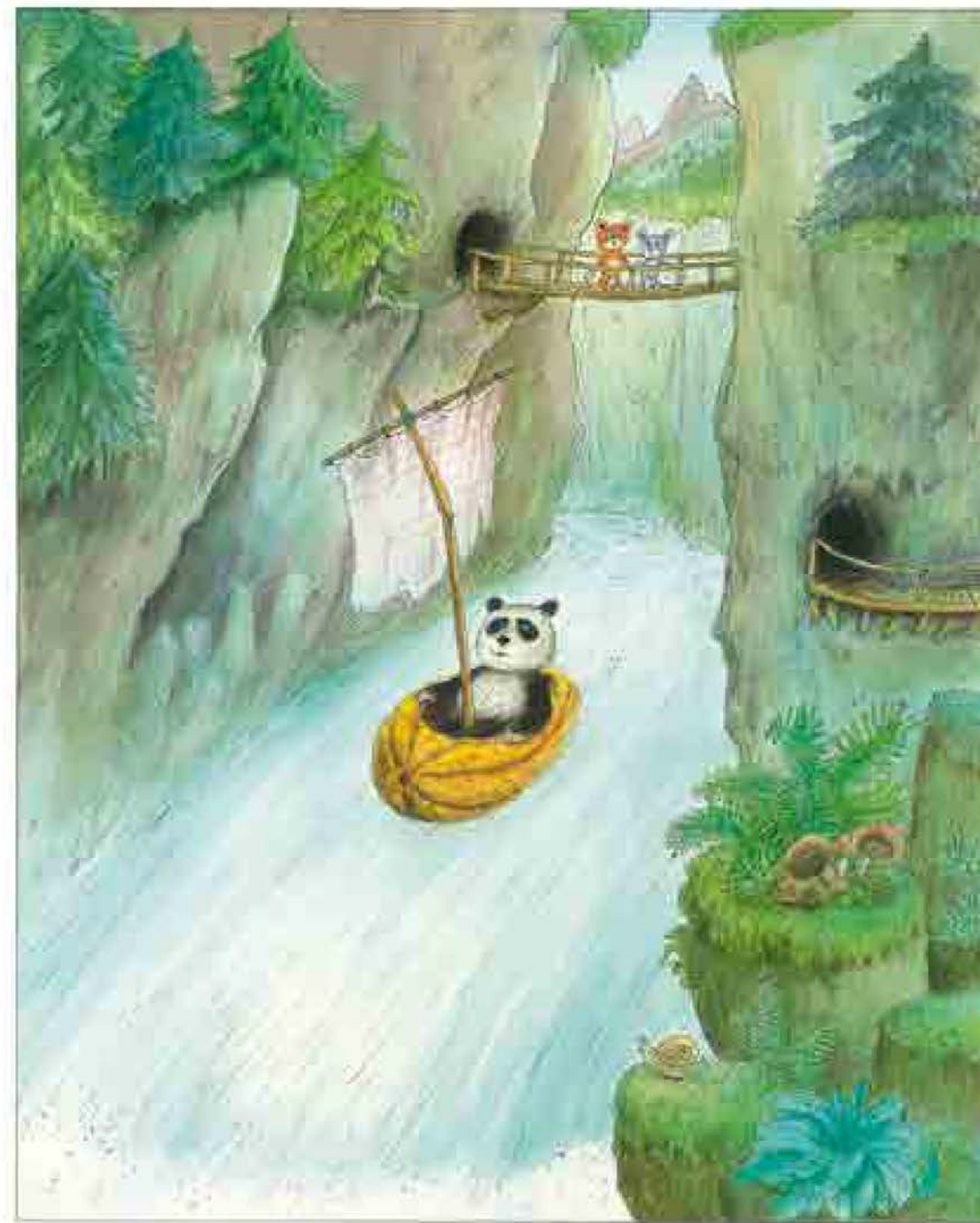
«Звісно, що ні! – засміялися мишенятка. – Це ж гарбуз, Феліксе, сам бачиш. Ми просто граємося».

«А-а-а», – відповів панда.

Коли всі троє вдосталь наскакалися, гарбуз став літаком. А потім вони придумали, що гарбуз – то корабель, який пливе морем.

Звірятка дуже тішилися з розваги. Та через два тижні гарбуз почав підгнивати, тож мишенята випхали його на крутий схил над річкою та скинули донизу.

«Шкода, – сказав Том, – але нічого. Наступного року ми ще насадимо гарбузів. Може, знову виросте такий велетень!»

Через три дні Тім і Том пішли по гриби. Їхній шлях лежав через річку. Раптом її бурхливими водами промайнуло щось кругле та жовте. Мишенята очам не повірили: у тій штуці сидів панда Фелікс!

Жовтою штукаю виявилось не що інше, як велетенський гарбуз, який Фелікс, очевидно, забрав собі. Вжух – і панда пролетів під мостом та, розгойдуючись, шугнув у водоспад.

«Овва! – вигукнув Тім. – Хоч би не постраждав!»

Мишенята помчали вздовж річки. Під водоспадом вони побачили панду Фелікса. Той спокійнісінько плавав у тихій воді.

«Феліксе! Чи ти здурів?! – злякано закричали мишенята. – Що ти там робиш? Ти що, головою вдарився?»

«Чого це ви? – невинно відповів Фелікс. – Я граюся в човен. Хочете покататися?»

Учень фокусниці

Жив-собі на світі ведмедик, і мешкав він у непролазному лісі. Ведмедика звали Болдуїн, але

так його ніхто не називав. Тому що він вигадав собі псевдонім! Він назвався Піццініні, і так до нього зверталися всі лісові звірі. Піццініні – це звучало так по-південному, фантастично й магічно! А ще ведмедик мав дуже спритні лапки й конче хотів стати майстром чудес. Він навіть знав кілька фокусів. Інші звірі тільки дивувалися, коли він робив так, щоб шишки з ялини зникали чи гриби починали літати. Проте Піццініні хотів стати великим чарівником!

Одного дня, коли він знову робив фокуси, сич сказав йому: «Піцці, ти дуже талановитий! Але мусиш посправжньому вчитися. Я знаю одну сову, Фатіму. Вона мешкає в горах. Це велика фокусниця. Якщо підеш до неї, вона напевне візьме тебе за учня».

Зачувши таке, Піццініні мерщій спакував валізу й вирушив до сови. Через два дні він дійшов до гір. Сич дуже точно описав дорогу, проте Піццініні все одно ледь не заблукав. Ці гори були порізані урвищами. Вузькі скелясті стежинки та кам'яні сходи вели над карколомними прірвами. Підвісні мости розгойдувалися на вітрі. Вони сполучали стрімкі вершини. А ще ведмедику довелося проходити темнющими тунелями в скелях. Лише пізнього вечора Піццініні дістався до помешкання сови. Ото й калатало його сердечко, коли він стукав у її двері! Ведмедику

довелося трохи почекати, поки Фатіма зі свічкою вийшла на поріг. Піццініні розповів, по що прийшов. Сова здивовано його слухала. «Ох, ведмедика! – мовила вона. – Я вже давно не займаюся фокусами. Тепер я – просто стара сова, і навіть не впевнена, чи згадаю ще свої колишні вміння. Але поговорімо про це завтра. Заходь, напевне, ти дуже стомився. У мене зручний диван, спатимеш на ньому».

То взяла сова Фатіма ведмедика в учні чи ні? Мабуть, так, адже через п'ять років Піццініні не просто виріс, а ще й став найвідомішим фокусником усієї країни!

Ванно-санчато-таксі з паровим двигуном

Понад усе полярний ведмедик Маркус любив зиму. Це не дивно, адже полярним ведмедям до смаку холод. Їм

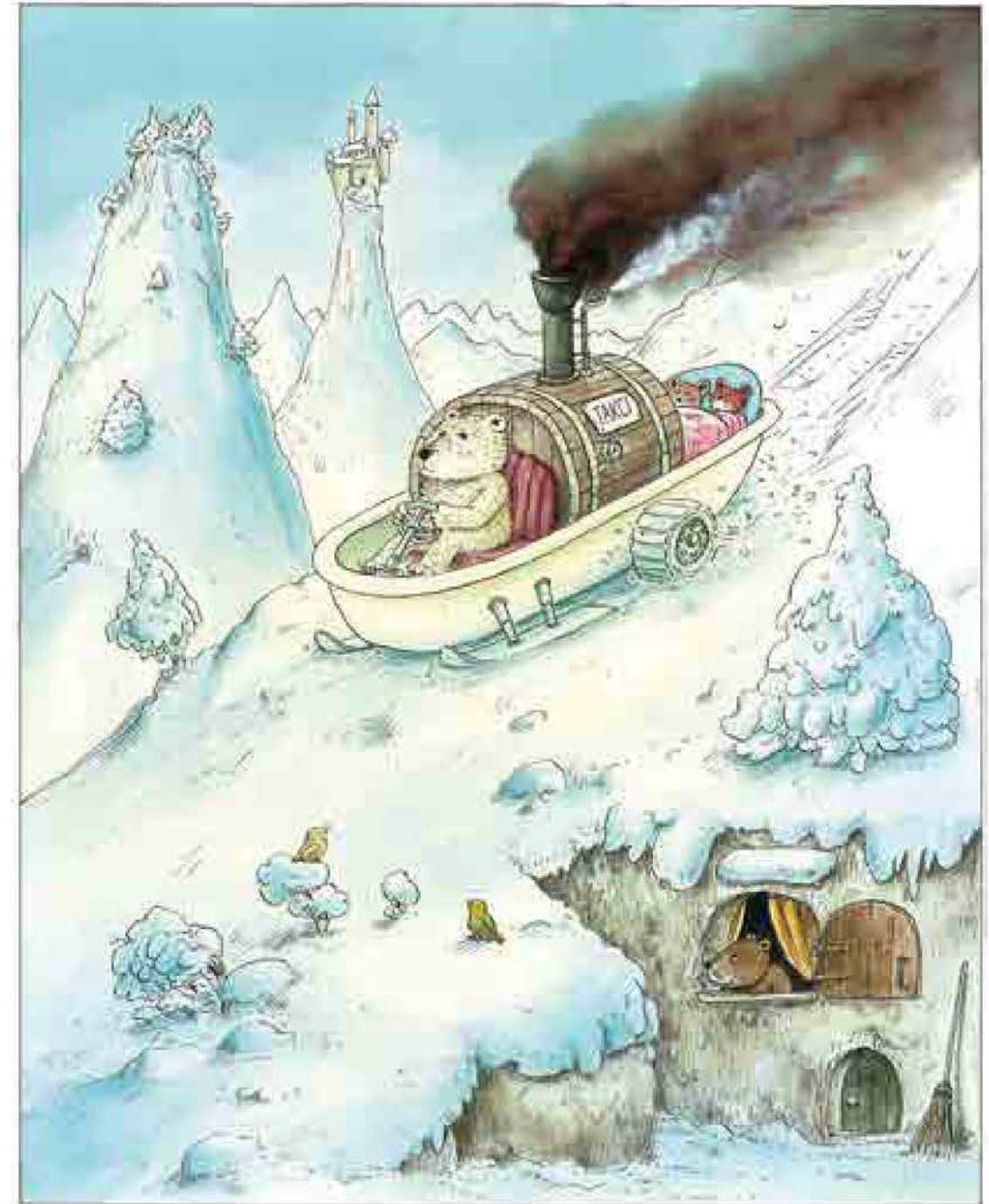
що холодніше, то краще. Якби вони любили тепло, то звалися б не полярними, а може, сонячними чи спекотними ведмедями.

Полярний ведмедик Маркус жив у горах. Улітку він залавив на найвищі вершини – високо-високо, туди, де не танув сніг. Там Маркусу було трохи самотньо. Але взимку, коли сніг застеляв і долини, йому ставало ще самотніше, адже інші звірята сиділи по теплих нірках і до весни не вистромляли надвір навіть носика.

Ведмедику Маркусу дуже бракувало товариства. Як же він утомився від самотності!

Та одного дня йому сяйнула ідея: «Узимку всі сидять удома, бо не можуть пройти крізь глибокий сніг. Крім того, надворі дуже холодно. Я змайструю машину, яка їздитиме по найглибшому снігу. Снігоавто! Це будуть санчата на паровому двигуні зі зручними сидіннями. На них я об'їжджатиму всіх тваринок і кататиму їх по горах. Тоді я більше не буду один!»

На звалищі ведмедик Маркус знайшов усі деталі для свого проекту: бочку, стару ванну, лижі, колеса, сидіння, кермо та ще кілька речей. Із них він спорудив ванно-санчато-таксі. На вигляд цей транспортний засіб був дуже

дивний, і ніхто не розумів, як він узагалі може працювати. А найменше, мабуть, сам ведмедик Маркус. Але авто їздило просто фантастично! Жодна гора не була для нього надто крутою, жодна крига – зализькою, а жодна кучугура снігу – надто високою. Ванно-санчато-таксі ведмедика Маркуса не знало перешкод.

Цієї зими в горах лише кілька звірят залягли в зимову сплячку. Майже всім кортіло покататися на чудесному таксі полярного ведмедика. Родина Білозайців їздила в гості до сім'ї Бабаків, ведмедик Бурий просив відвезти його до Мишачого замку, дві соні провідували родичів у долині, їжачок цілих три дні катався по горах. І так усю зиму. Маркус постійно мав роботу. І хоч ванно-санчато-таксі страшенно диміло й неабияк торохкотіло, пасажирів це не турбувало. А Маркус тієї зими був найщасливішим ведмедиком на світі!

Ведмедик Венцель

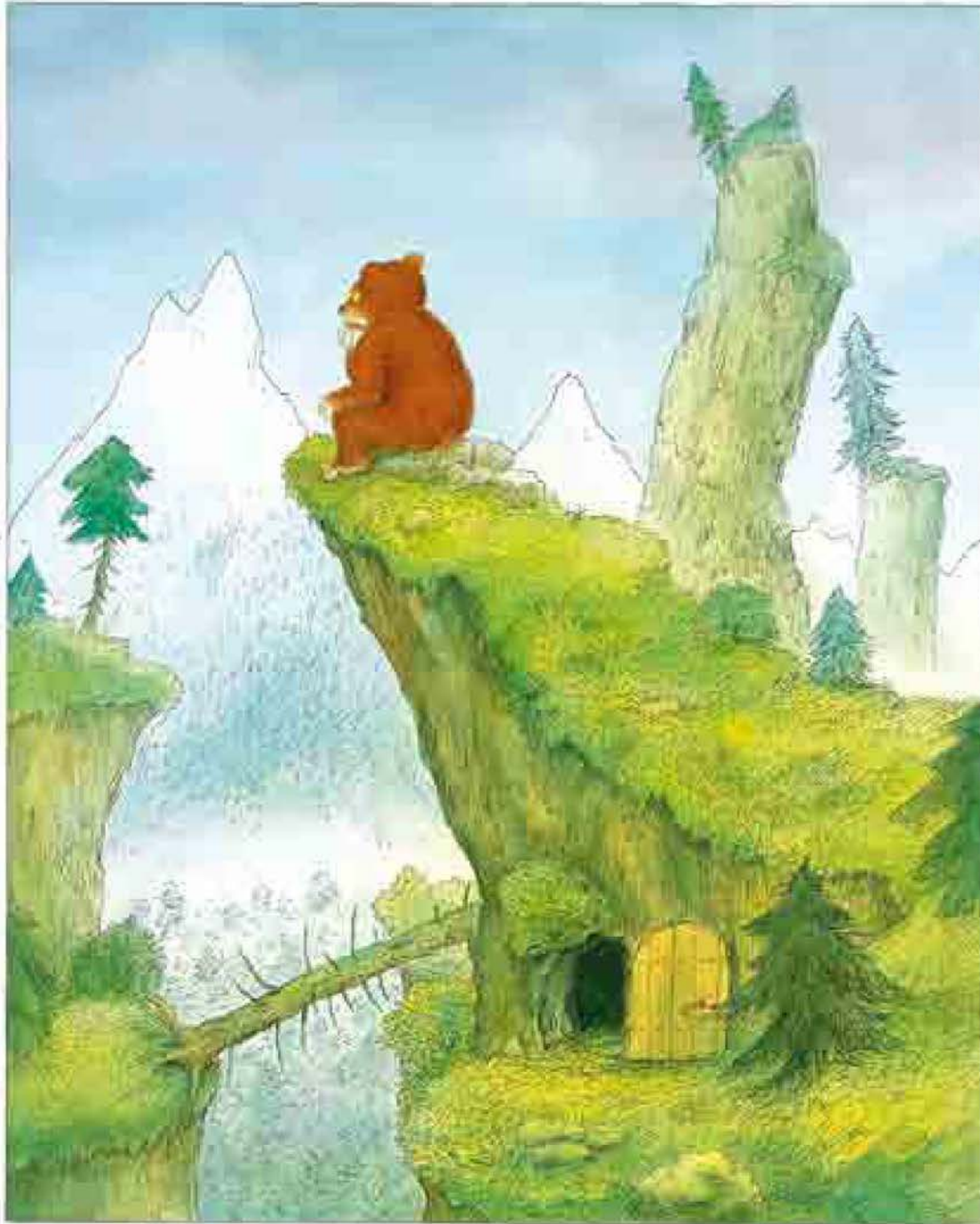
Ведмедик Венцель вийшов із зимової сплячки. Це трапилось два дні тому: після багатьох тижнів довгого сну

він розплющив очка. Повітря в його барлозі було застоїлим і затхлим, тож Венцель швиденько відчинив двері й вийшов надвір. Варто було двічі вдихнути на повні груди, і ведмедика охопив страшенний голод. На щастя, він мав достатньо припасів: мед, фрукти, хліб та ще всіляку всячину, яку любляють ведмеді.

То було два дні тому. Тепер Венцель сидів на вершині скелі над своїм барлогом і виглядав весну. Проте вона не поспішала – принаймні не цього дня. Небо вкривали похмурі хмари, ховаючи сонце. Віяв холодний вітер. Однак Венцеля він не турбував. Ведмеже хутро пречудово захищає від холоду!

Венцелю було трішки самотньо. Він мешкав так високо в горах! Жодна інша тваринка не селилася поблизу. «Треба подумати про щось гарне й веселе, – вирішив ведмедик. – Тоді цей похмурий день одразу здасться яснішим!» І він згадав одну пригоду, що трапилася з ним минулого літа.

Дорогою повз ліс проїжджав цирк. Венцель заховався в густих кущах і спостерігав за довгою низкою автомобілів. Аж раптом в одного з них спустило колесо! Фургон перекинувся, і в канаву випала клітка. Дверцята зламалися, і звідти виліз інший ведмедик! Він швиденько побіг до лісу, де зустрів Венцеля.

«Я вільний! Я вільний! – кричав цирковий ведмедик. – Нарешті я зможу жити в лісі, як нормальний ведмідь!»

«Швидко! Ходи за мною! – покликав Венцель. – Я знаю гарні схованки. Люди тебе ніколи не впіймають!»

Два тижні Венцель і цирковий ведмедик провели разом. Вони бродили лісами, Венцель показав новому другові всі свої улюблені місця. Вони разом купалися в річці й ловили рибу. Піднімалися в гори й крали мед у диких бджіл. Уночі ведмедики спали на прохолодному моху, а вранці милувалися світанком. Це було чудово – принаймні для Венцеля.

Натомість цирковий ведмедик щодня смутнішав. Якось він сказав: «Я так більше не можу! Хочу назад у цирк! Проектори, музика, оплески публіки, коли я танцюю... Венцелю, ти навіть не уявляєш собі, як це прекрасно! Лісове повітря хороше, однак запах цирку – кращий. Я ж бо цирковий ведмідь. Без оплесків я не можу!» Із цими словами він залишив Венцеля й повернувся в цирк.

«Ах, – зітхав Венцель, – весна й літо... Чи настануть вони колись?»

Авжеж, ведмедику, напевне настануть, лише трішечки почекай!

Скарб

В одній сухій спекотній країні жили собі двоє мишок. То були тато й донька. Їх звали Алонсо та Сірі.

Мама Сірі померла багато років тому. Тато й донька мешкали в бідненькій хатці й харчувались овочами, які вирощували на городі. Вони жили дуже скромно. До того ж місцевість, де вони мешкали, була не надто безпечною. У пустелі поблизу промишляли банди розбійників, а ще там водилися велетенські комахи!

Наприклад, мухи там були завбільшки з голуба, а жуки – майже як черепахи. Проте комах мишки не боялися. Навпаки! Сірі подружилася з велетенською бабкою, а зелений жук Боніфакс дозволяв мишкам їздити на собі верхи. Він жив у спеціальному хліві біля їхньої хатки. Часом Алонсо із Сірі запрягали Боніфакса й виїжджали в пустелю. Сірі дуже любила такі пригоди. Та поступово їй стало нудно з жуком. Одного дня мишка переконала бабку дозволити прив'язати тій стілець на спину. Відтоді Сірі з бабкою вирушали далеко в пустелю. Комаха була прекрасною літункою та блискавично досягала найвіддаленіших місць.

Під час одного з таких спільних польотів Сірі побачила прихований видолинок, повний дивних блискучих речей. Мишка попросила бабку сісти і зрозуміла, що то сяяли великі грудки золота! Видолинок був устелений цим коштовним металом! У Сірі ледь серце не вискочило з грудей. То був скарб! Вона прихопила грудочку золота, швиденько полетіла додому й розповіла про все татові. Мишки склали

план, як швиденько забрати скарб. Наступного дня Алонсо запряг жука Боніфакса й поїхав до Золотої долини. Сірі верхи на бабці прикривала тата. А коли бачила з повітря підозрілих осіб, летіла попередити Алонсо. Так вони безпечно дісталися до скарбу. На місці мишки навантажили на жука кілька мішків золота й живі-здорові повернулися додому, тільки мусили часто змінювати маршрут.

За те золото Алонсо й Сірі купили собі гарний будинок у місті, а решту роздали бідним мишкам. Проте довго вони там не прожили. Їм було надто гамірно. Уже через тиждень тато з донькою затужили за пустелею, жуком Боніфаксом і бабкою. Недовго думаючи, вони повернулися назад у свою маленьку стареньку хатку.

Повітряна місяцекуля

Однієї ночі котику Шуберту наснилася дивовижа. Уві сні він побачив повітряну кулю незвичайної форми. Він літав нею над безкрай-

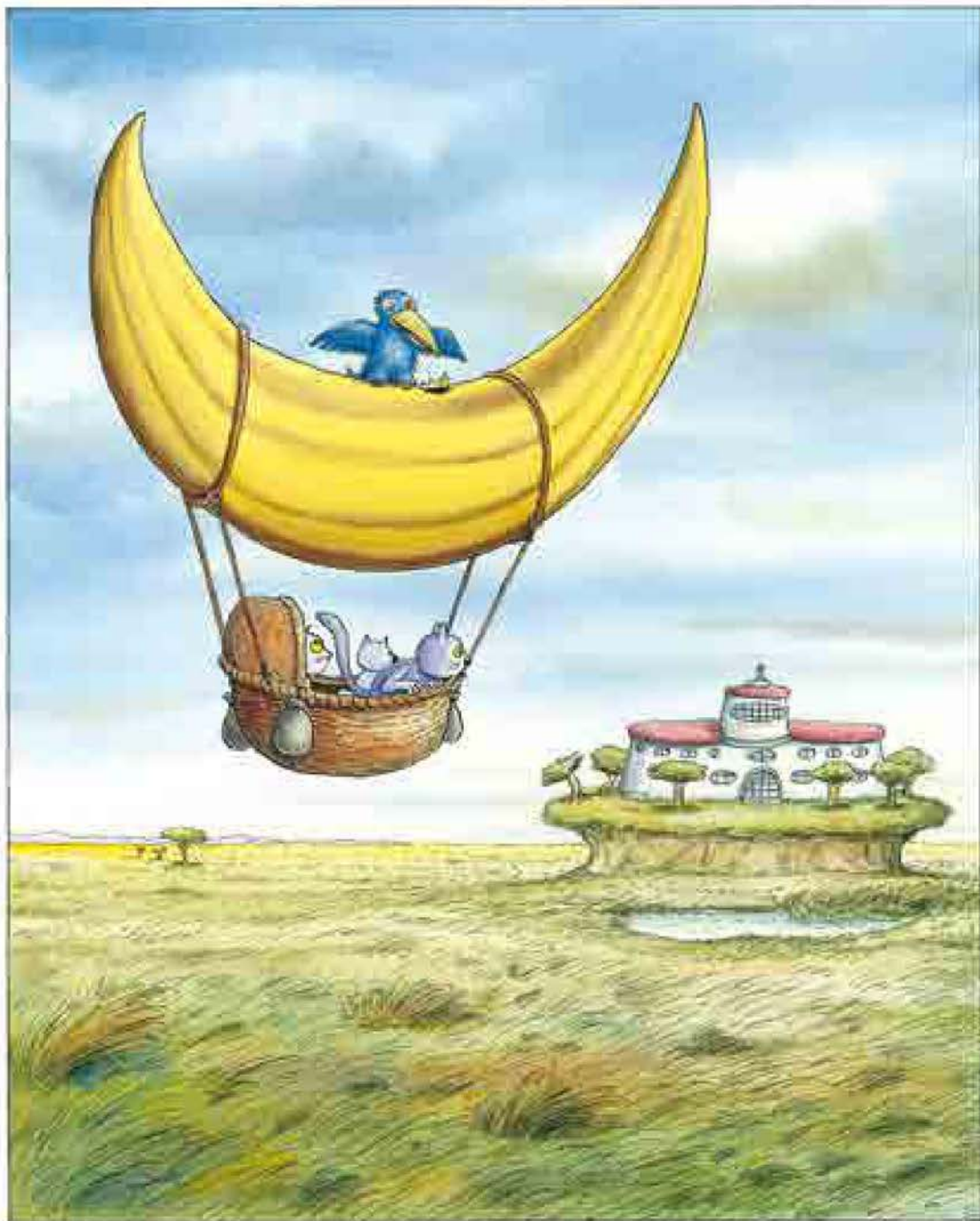
ньою широкою рівниною. Минали тижні, але котик ніяк не міг забути той сон. Зрештою він вирішив змайструвати такий літальний пристрій.

Куля була схожа на півмісяць, що лежить на спині. Котик Шуберт збив дерев'яний каркас відповідної форми й обтягнув його жовтим шовком. Дружина сплела йому кошик для пасажирів. А маленька донечка понабирала піску в мішки, що слугували баластом. Не минуло й кількох тижнів, як повітряна місяцекуля була готова.

Шуберти завантажили в кошик запаси їжі й тепленькі спальні мішки. Місяцекулю заповнили гарячим повітрям – і подорож почалася. Вона не мала конкретної мети, і тільки вітер знав, куди летять мандрівники. На третій день Шуберти прилетіли на широку рівнину – точнісінько таку, як наснилася котику.

«Прекрасно! – сказав Шуберт. – Таке відчуття, що я досі дивлюся сон! Що ж буде далі?»

Не встиг він це промовити, як до повітряної кулі підлетів великий синій птах із гострим дзьобом. Він сів на місяцекулю й на лихо котячому екіпажу почав довбати в ній дірку. Може, синій птах думав, що перед ним велетенський банан? Кішечки голосно кричали й махали лапками, але

птаха було не злякати. Він і далі довбав. Гаряче повітря поступово виходило, і куля почала спускатися. Незабаром вона досягне землі... Аж раптом мандрівники побачили дивний замок. Його мешканці напевне їм допоможуть. Чи це хтось із замку навмисне послав до них того птаха? Так загадково...

Як гадаєш, що сталося далі в цій таємничій історії?